

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného Mgr. Monikou Urbanovou, advokátkou se sídlem Jihlava, třída Legionářů 2813/10, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 17. 8. 2011, č. j. 10033/11-1400-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství. V dalším textu tohoto rozsudku proto výraz „žalovaný“

označuje *promiscue* jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr ze dne 15. 6. 2011, č. j. 163613/11/314961706708, jímž Finanční úřad v Jihlavě (dále též „správce daně“) žalobci vyměřil daň z převodu nemovitostí ve věci vedené příslušným katastrálním úřadem pod č. j. V-5241/2005-707 ve výši 25 500 Kč. Předmětem zdanění byl nepeněžitý vklad žalobce do základního kapitálu společnosti I. P. CENTRE s. r. o. s právními účinky vkladu dne 2. 11. 2005. Dne 19. 10. 2010 žalobce převedl svůj podíl ve jmenované společnosti na jinou osobu. Nedošlo tak k dodržení podmínek pro osvobození od daně z převodu nemovitostí dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném ke dni vzniku předmětné daňové povinnosti, neboť účast žalobce ve společnosti zanikla do pěti let od právních účinků vkladu.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že vlastnické právo společnosti k nemovitostem, které jsou vkládány do základního kapitálu, nevzniká již samotným splacením vkladu, ale až vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí. I Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že pětiletá lhůta, uvedená v § 20 odst. 6 zákona č. 357/1992 Sb., počíná běžet dnem, kdy společnost nabyla vlastnické právo k nemovitostem, jež jsou nepeněžitým vkladem do společnosti. Právní účinky vkladu do katastru nemovitostí vznikly v daném případě dnem 2. 11. 2005. Následně žalobce převedl svůj obchodní podíl v dotyčné společnosti na JUDr. D. Z., a to smlouvou ze dne 19. 10. 2010. Vzhledem k tomu, že pětiletá lhůta by uplynula až dnem 3. 11. 2010, účast žalobce v dotyčné společnosti zanikla do pěti let od vložení nemovitosti do základního kapitálu. Podmínky dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. pro osvobození od daně z převodu nemovitostí nebyly naplněny, protože správce daně vyměřil daň zpětně ke dni vkladu práv z předloženého prohlášení do katastru nemovitostí, a to dle právních předpisů účinných ke dni vkladu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení jak rozhodnutí žalovaného, tak platebního výměru. Uvedl, že dne 21. 4. 2005 převzal se souhlasem valné hromady konané téhož dne závazek k novému vkladu do základního kapitálu společnosti I. P. CENTRE s. r. o. Šlo o nepeněžitý vklad ve výši 850 000 Kč tvořený specifikovanými nemovitostmi. Tento nepeněžitý vklad žalobce dne 21. 4. 2005 vložil do společnosti I. P. CENTRE s. r. o., což je zřejmé z prohlášení vkladatele o vložení nemovitostí do základního kapitálu společnosti ze dne 21. 4. 2005 s úředně ověřeným podpisem. Prohlášením správce vkladu ze dne 20. 5. 2005 bylo potvrzeno, že žalobce nepeněžitý vklad předáním předmětných nemovitostí a čtyř vyhotovení písemného prohlášení splatil. Zvýšení základního kapitálu společnosti I. P. CENTRE s. r. o. o hodnotu nepeněžitého vkladu bylo zapsáno do obchodního rejstříku na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2005, č. j. C36538/6-127, které nabylo právní moci dne 23. 8. 2005. Smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 19. 10. 2010 pak

žalobce převedl svůj podíl ve společnosti I. P. CENTRE s. r. o. o jmenovité hodnotě 890 000 Kč na nabyvatelku JUDr. D. Z.

[5] Žalobce uvedl, že zásadně odmítá výklad finančních orgánů týkající se okamžiku vložení jeho nepeněžitého vkladu do základního kapitálu do společnosti I. P. CENTRE s. r. o. coby okamžiku rozhodného k uplatnění osvobození od daně z převodu nemovitostí. Podle § 59 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, musí být nepeněžitý vklad splacen před zápisem výše základního kapitálu do obchodního rejstříku. Z toho plyne, že okamžikem vložení nepeněžitého vkladu nemůže být den, kdy dojde k zápisu výše základního kapitálu do obchodního rejstříku, popř. jakýkoli den pozdější. Podle § 60 odst. 2 obchodního zákoníku je vklad splacen předáním prohlášení spolu s předáním nemovitosti správci vkladu. Za okamžik vložení vkladu do obchodní společnosti tak je nutno považovat okamžik předání prohlášení vkladatele spolu s předáním nemovitosti správci vkladu. Polemika žalovaného o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí s daným případem nijak nesouvisí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na argumentaci použité v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že zákon respektuje obecnou úpravu vzniku vlastnického práva vkladem do katastru nemovitostí. Ke vzniku vlastnického práva společnosti ke vkládaným nemovitostem dochází nikoli okamžikem splacení vkladu, ale až okamžikem vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[7] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[8] Předmětem žaloby učinil žalobce právní otázku spočívající v posouzení okamžiku vložení nepeněžitého vkladu do základního kapitálu obchodní společnosti ve smyslu § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., ve znění účinném ke dni vzniku daňové povinnosti. Právní spor mezi žalobcem a žalovaným konkrétně spočívá v tom, zda pětiletá lhůta pro osvobození od daně, jak je vymezena v citovaném ustanovení, počíná běžet dnem splacení vkladu, jak tvrdí žalobce, nebo dnem nabytí vlastnického práva ke vkladu společností, jak uzavřel žalovaný.

[9] Takto vymezenou právní otázkou se však již soudy zabývaly. Zde je nutno poukázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 7 Afs 20/2004-48, ve věci „*Lybar, a. s.*“ [www.nssoud.cz; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 11. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 115/06 (<http://nalus.usoud.cz>)], jehož právní závěry jsou i přes poněkud odlišný skutkový základ zcela použitelné v nyní souzené věci. Podle tohoto rozsudku doba pěti let, během níž se neuplatní osvobození od daně z převodu nemovitostí, které jsou podle obchodního zákoníku vloženy do základního kapitálu obchodní společnosti dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona

č. 357/1992 Sb., počíná běžet dnem, kdy obchodní společnost nabude vlastnické právo k těmto nemovitostem.

[10] Nejvyšší správní soud, který se zabýval i argumentací uplatněnou v nyní podané žalobě (§ 59, § 60 obchodního zákoníku), vycházel zejména z toho, že podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem. Vlastnické právo k předmětu nepeněžitěho vkladu tvořeného nemovitostí společnost nabývá až vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí, nikoli již splacením nepeněžitěho vkladu (v této souvislosti srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 Afs 70/2009-66, ve věci „*FINANCIAL GROUP a. s.*“, publ. pod č. 2023/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V okamžiku, kdy je podle obchodního zákoníku vklad splacen, zároveň však ještě nedošlo k převodu vlastnického práva, nemohla vzniknout povinnost platit daň z převodu nemovitostí. Nevznikla-li však povinnost platit daň z převodu nemovitostí, nemůže vzniknout ani osvobození od této daně. Za této situace tak počíná i pětiletá lhůta pro osvobození od daně běžet až dnem nabytí vlastnického práva k předmětu vkladu společností.

[11] Zdejší soud neshledal jediného důvodu, pro nějž by se měl od uvedených závěrů odchýlit. Jejich aplikací na skutkové okolnosti dané věci plynoucí ze správního spisu (o skutkových otázkách není mezi účastníky řízení sporu) dospěl k závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného i správce daně. Vklad vlastnického práva společnosti I. P. CENTRE s. r. o. k nemovitostem, které byly předmětem nepeněžitěho vkladu žalobce do základního kapitálu této společnosti, byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Jihlava, ze dne 2. 12. 2005, č. j. V-5241/2005-707, s právními účinky vkladu ke dni 2. 11. 2005. Smlouvou ze dne 19. 10. 2010 žalobce převedl svůj podíl ve společnosti I. P. CENTRE s. r. o. na JUDr. D. Z., jeho účast v této společnosti tak zanikla (deklaratorní výmaz byl v obchodním rejstříku proveden dne 27. 10. 2010). Účast žalobce v dotčené společnosti tedy zanikla do pěti let od vložení předmětného nepeněžitěho vkladu, a zároveň mu nebyly vráceny dané nemovitosti. V takovém případě se však osvobození od daně z převodu nemovitostí dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. nemohlo uplatnit.

V. Závěr a náklady řízení

[12] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu